

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **D. B.**

skazanego za czyny z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 162 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 września 2025 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 29 maja 2025 r., w sprawie V KO 44/25,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

z powodu jego oczywistej bezzasadności

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego D. B. , w którym wniósł on o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 września 2023 r., sygn. II AKa 163/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt IV K 46/18 w którym m.in. połączono orzeczone wobec oskarżonego D. B.

kary jednostkowe za przypisane mu czyny i jako karę łączną orzeczono wobec niego karę 8 lat pozbawienia wolności.

W dniu 29 maja 2025 r., w sprawie V KO 44/25, Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez skazanego z powodu jego oczywistej bezzasadności.

Skazany złożył zażalenie na to postanowienie, w którym zaskarżył je w całości i zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. Nieuzasadnione zastosowanie art. 545 § 3 k.p.k. polegające na bezzasadnym uznaniu, iż wniosek o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, podczas gdy z treści tego wniosku wynikały konkretne zarzuty mogące stanowić podstawy wznowienia określone w art. 540 § 1 k.p.k., co wymagało ich merytorycznego zbadania przez Sąd Najwyższy;

1. Naruszenie art. 92 k.p.k. przez sporządzenie uzasadnienia w postanowieniu w sposób ogólnikowy, nieodnoszący się do podniesionych zarzutów - co ma wpływ na prawa skazanego do rzetelnego procesu;

1. Naruszenie art. 2 § 1 k.p.k. i art. 6 ust. 1 EKPC, poprzez zaniechanie wnikliwej analizy przedstawionych przez D. B. dowodów dotyczących fałszerstw oraz innych nieprawidłowości w zakończonym postępowaniu karnym.

Skazany wniósł o przyjęcie wniosku do rozpoznania, jego uwzględnienie i uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Najwyższy w sposób staranny odniósł się do okoliczności podniesionych we wniosku i wykazał, dlaczego złożony przez skazanego wniosek jest oczywiście bezzasadny.

Odnosnie roli biegłego, który miał jednocześnie pełnić – według skazanego - funkcję świadka, to słusznie Sąd Najwyższy odwołał się do treści uzasadnień wyroków Sądów obu instancji. Skoro z tych dokumentów procesowych wynika, że biegły R.P. nie został potraktowany jako świadek, to skazany obecnie nie ma

podstaw do przeciwnego twierdzenia. Tym bardziej w sytuacji w której kwestia ta nie była w ogóle podnoszona w apelacji jego obrońcy. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia znalazło się również odniesienie do zawartych w przedmiotowym wniosku twierdzeń skazanego dotyczących protokołu z oględzin garażu, słusznie zauważając, że było to już przedmiotem oceny Sądu odwoławczego. Sąd Najwyższy omówił także znaczenie twierdzeń skazanego związanych ze stanem jego zdrowia. Zauważył, że w sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłych psychiatrów i w oparciu o ten dowód oceniano poczytalność skazanego w chwili popełniania przez niego przypisanych mu czynów, jak też jego zdolność do samodzielnej obrony. Jeśli chodzi natomiast o formułowane przez skazanego podejrzenia popełnienia przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, to zasadnie Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że nie dysponuje on wyrokiem skazującym za popełnienie tych przestępstw.

Dodać należy, że żadna z podniesionych przez skazanego okoliczności nie uzasadnia wznowienia postępowania. Wznowienie postępowania stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, który nie może być traktowany jako kolejny środek odwoławczy. Tymczasem, niektóre z podniesionych przez skazanego okoliczności świadczą o takim potraktowaniu wniosku o wznowienie postępowania. Do takich okoliczności należą kwestionowana przez skazanego ocena opinii biegłego, zeznań świadków, czy protokołu z oględzin garażu. Skazany nie podał również żadnych nowych faktów lub dowodów, które mogłyby uzasadnić wznowienie postępowania. Przewidzianych w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. warunków nie spełnia również formułowane przez skazanego podejrzenie popełnienia przestępstwa w związku z postępowaniem, które miałyby wpływ na treść orzeczenia. Jeszcze raz przypomnieć należy, że zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k. taki czyn musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu braku jednej z przesłanek postępowania, innej niż stwierdzenie, że zarzucanego czynu nie popełniono, brak danych dostatecznie uzasadniających jego popełnienie, czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie z powodu jego oczywistej bezzasadności była zasadna.

[J.J.]

[a.ł]

Małgorzata Gierszon

Dariusz Świecki

Kazimierz Klugiewicz